

УДК 377.3:316.6

Шуригіна Л. О.

група 5112м, Національний університет кораблебудування імені адмірала
Макарова(Миколаїв), shuryginaliliya@gmail.com

Трибулькевич К. Г.

д-р пед. наук, професор кафедри соціально-гуманітарних дисциплін,
Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова
(Миколаїв), tribulkevich@gmail.com

СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ ПРОБЛЕМИ ТЕХНІЧНИХ І ЕКОНОМІЧНИХ НАУК

У статті на основі досліджень видатних вчених в галузі психології та педагогіки проаналізовано погляди науковців на проблему поєднання гуманітарної підготовки з професійною кваліфікацією майбутніх спеціалістів.

Ключові слова: соціально-гуманітарна підготовка, професійна кваліфікація, технічний напрямок освіти, студент, педагог, навчання.

The article, based on research of prominent scientists who are engaged in the psychology and pedagogy, analyzed the views of scientists on the problem of combination of humanitarian training with professional qualification of future specialists.

Key words: social and humanitarian training, professional qualification, the technical direction of education, student, teacher, studying.

Вступ. Однією з актуальних проблем діяльності закладів вищої освіти технічного профілю є об'єднання гуманітарної підготовки з професійною кваліфікацією майбутніх спеціалістів.

Сьогоднішня освіта переповнена проблемами загально-гуманітарного циклу дисциплін (історія, філософія, політологія, психологія, культурологія та ін.) також професійно спрямоване, що погано впливає на особистість фахівця.

У момент соціально-політичної та економічної кризи одним із завдань вищої освіти є формування конкурентоспроможної особистості, готової приймати на себе роль лідера; підготовка до життя; виховання прагнення до інтелектуального і творчого саморозвитку, самовизначення і самоактуалізації. Сучасна молодь не завжди в змозі активно брати участь в вирішенні складних проблем, не здатна брати на себе відповідальність, проявляти ініціативу – молоді люди не здатні бути лідерами.

Питання соціально-гуманітарної підготовки в технічних закладах вищої освіти вивчали Бузький М., Пометун О., Пироженко Л. Проте тема не втратила актуальності.

Метою статті є здійснити аналіз поняття гуманітарна освіта, та визначити її структурні елементи.

Основний матеріал. Професійна кваліфікація, повинна включати в себе, професійну майстерність і професійну соціалізацію. Вирішення цієї проблеми розкриває нам два основних напрямки формування змісту навчання в технічному університеті. В першу чергу, студент формує свою особистість, розвиває індивідуальні якості саме як особистість, а по-друге – він освоює нові знання та особливі технології по технічній спеціальності, які в майбутньому стануть основою професійної діяльності.

Від гуманізації освіти багато в чому залежить інтелектуально-творчий потенціал особистості. Гуманітарна підготовка повинна допомагати студенту стати активним і вольовим, здатним до самостійних зусиль у навчанні. А сучасні методи викладання гуманітарних дисциплін частіше затемнюють зміст, ніж розкривають його. Це можна побачити на прикладі студентів, які спроможні запам'ятати та переказати все, що їм викладали на лекціях, але не можуть використати здобуті знання у новій, важливій для них, ситуації, їх знання більш шириною обсягу, ніж глибиною розуміння. ЗВО повинен вчити студента мати власну думку, повинен стати школою мислення, а не школою запам'ятовування і відтворення інформації.

Жага до самоосвіти, духовна самостійність, критична спрямованість мислення, її продуктивність у засвоєнні знань і людської культури, такі риси повинні мати нинішні студенти. Це складові гуманітарної культури, яка формується на всіх рівнях педагогічного процесу в навчальній, науковій і культурній діяльності студентів, і є однією із складових загальної культури спеціалістів. Висока цілісна культура створюється усім строем суспільного життя. При цьому освіта і виховання слугують підґрунтям, яке формує тенденції гуманізації суспільства, його основні якісні характеристики, рівень цивілізованості.

Головні структурні елементи гуманітарної освіти мають такі складові: світоглядно-філософська, соціально-політична та соціологічна складові, історична, культурологічна та філологічна, етична та естетична освіта, українознавча підготовка, еколого-природнича, політ-економічна та економічна, правова освіта, психолого-педагогічна підготовка, система знань та навичок, що забезпечують здоровий спосіб.

Риси особистості, характерні для людини, здатної мати вплив на оточення, це і є лідерські якості. У педагогіці студентському лідерства приділено незначну увагу, хоча це найвищий ступінь освіти є останньою перед виходом майбутніх спеціалістів в професійне життя. Тобто студентам треба біти більш самостійними та впевненими в собі, щоб досягти поставлених висот.

Особливо важливо те, що студентський вік відрізняється істотними змінами в мотиваційній сфері особистості, формуванням соціальної активності.

Висновки. Вирішивши основні проблеми, сучасна вища школа повинна допомагати кожному студенту у визначенні себе як відповідальної, вільної у

своєму творчому виборі, активної та ініціативної особистості, стати лідером по життю.

Список використаних джерел

1. Бузький М. П. Гуманитаризация преподавания философии в вузе. *Новые технологии обучения*: республиканский научно-методический сборник. Киев, 1991. Вып. 1. С. 122–130.
2. Інтерактивні технології навчання: теорія, практика, досвід: методичний посібник / автор-уклад.: О. Пометун, Л. Пироженко. Київ: А.П.Н., 2002.
3. Методы и средства информационной технологии в науке и производстве. Санкт-Петербург: Наука, 1992. 265 с.